

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudců JUDr. Hany Pipkové a JUDr. Marcely Rouskové v právní věci žalobce: **P. K.**, bytem A., R., zastoupen JUDr. Radimem Charvátém, advokátem v Brně, Lidická 51, proti žalovanému: **Úřad průmyslového vlastnictví**, se sídlem Praha 6, Antonína Čermáka 2a, v řízení o žalobě proti rozhodnutí předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 16. 1. 2014, č. j. PUV2008-20676/E150623/2012/ÚPV,

T a k t o:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í:

Žalobce se včas podanou žalobou dne 17. 3. 2014 domáhal u Městského soudu v Praze zrušení rozhodnutí předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 16. 1. 2014, č. j. PUV2008-20676/E150623/2012/ÚPV, kterým byl zamítnut jeho rozklad proti rozhodnutí Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 29. 12. 2011 o výmazu užitého vzoru č. 19397 (dále jen „užitný vzor“) s názvem „Uspořádání systému samoobslužného sázkového terminálu“, přihlášeného pod sp. zn. PUV 2008-20676.

Žalobce se žalobou ze dne domáhal zrušení rozhodnutí předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 16. 1. 2014, č. j. PUV2008-20676/E150623/2012/ÚPV, kterým byl zamítnut jeho rozklad proti rozhodnutí Úřadu průmyslového vlastnictví

Dne 9. 3. 2009 zapsal žalovaný do rejstříku užitný vzor č. 19397 o názvu „Uspořádání systému samoobslužného sázkového terminálu“ s právem přednosti od 30. 6. 2003, jehož majitelem je Petr Kepřt, Adamov, se čtyřmi nároky na ochranu v následujícím znění:

„1. Uspořádání systému samoobslužného sázkového terminálu, obsahující mikroprocesor (A) sázkového terminálu a modul (B) napájení a datového zabezpečení, jenž zahrnuje blok (2) přepěťové ochrany propojený se zdrojem (1) napětí a záložním zdrojem (3) napětí a dále blok (4) přenosu dat propojený přes komunikační síť (5) s centrálou (6) sázkové společnosti, vyznačující se tím, že alespoň jedno uživatelské rozhraní (C), zahrnující datový displej (7) a zařízení (8) pro zadávání dat, je propojeno s mikroprocesorem (A) samoobslužného sázkového terminálu, přičemž uživatelské rozhraní (C) tvoří samostatnou část samoobslužného sázkového terminálu.

2. Uspořádání systému samoobslužného sázkového terminálu podle nároku 1, vyznačující se tím, že uživatelské rozhraní (C) dále obsahuje čtečku, a/nebo zapisovač (9) elektronických karet, zařízení (10) pro příjem, a/nebo výdej hotovosti a zařízení (11) pro vystavení dokladu, které jsou připojeny k mikroprocesoru (A) sázkového terminálu.

3. Uspořádání systému samoobslužného sázkového terminálu podle kteréhokoliv z předcházejících nároků, vyznačující se tím, že k mikroprocesoru (A) sázkového terminálu je dále připojen modul (D) periferních zařízení a modul (E) obsluhy, který obsahuje čtečku, a/nebo zapisovač (9) elektronických karet, datový displej (7), zařízení (8) pro zadávání dat, zařízení (13) pro tisk z datových sestav a zařízení pro vystavení dokladu (11).

4. Uspořádání systému samoobslužného sázkového terminálu podle nároku 1, vyznačující se tím, že uživatelské rozhraní (C) tvoří počítač (G) s mikroprocesorem (F), který dále obsahuje datový displej (7) a zařízení (8) pro zadávání dat, přičemž je propojen s mikroprocesorem (A) sázkového terminálu.“

Návrhem doručeným Úřadu dne 1. 9. 2009 se navrhovatel, společnost SAZKA, a.s., Praha, zastoupený společností PATENTSERVIS Praha a.s., Praha, domáhal výmazu tohoto užitného vzoru s odůvodněním, že jím chráněný předmět nesplňoval v době přihlášení podmínky dle § 1 zákona č. 478/1992 Sb., o užitných vzorech (dále jen „zákon o užitných vzorech“). Jako důkazní prostředky navrhovatel v návrhu na výmaz předložil následující dokumenty: D1: US patent 6783456, zveřejněný dne 19. 6. 2003, R1: rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 2. 2006 o výmazu užitného vzoru č. 13650 z rejstříku, R2: rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 10. 2008 o zamítnutí rozkladu *proti* rozhodnutí o výmazu užitného vzoru č. 13660 z rejstříku a R3: rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 7. 2009 o zrušení patentu č. 299791. Jako důkazní prostředky navrhovatel označil patentovou přihlášku EP 1199690 zveřejněnou dne 24. 4. 2002, a mezinárodní patentovou přihlášku WO 00/67215 zveřejněnou dne 9. 11. 2000, které nebyly k návrhu na výmaz přiloženy.

Majitel společně s vyjádřením k návrhu na výmaz předložil následující písemné materiály: P1: znalecký posudek č. 3/2010 ze dne 4. 2. 2010 vypracovaný RNDr. Jiřím H., CSc. a P2: znalecký posudek č. 87-2/2010 ze dne 3. 2. 2010 vypracovaný Ing. D. M.

Dne 29. 12. 2011 vydal Úřad podle § 17 odst. 1 písm. a) zákona o užitných vzorech rozhodnutí o výmazu napadeného užitného vzoru z rejstříku užitných vzorů s tím, že předmětné technické řešení nesplňovalo k datu práva přednosti podmínky způsobilosti k ochraně ve smyslu § 1 zákona o užitných vzorech, jelikož vzhledem k namítanému stavu techniky bylo sice nové, ale nepřesahovalo rámec pouhé odborné dovednosti.

Proti tomuto rozhodnutí podal majitel napadeného užitného vzoru v zákonem stanovené lhůtě rozklad, který byl posléze zamítnut žalobou napadeným rozhodnutím.

Majitel užitého vzoru v podaném rozkladu předeslal, že je připraven učinit úpravu nároků spočívajících v tom, že původní závislý čtvrtý nárok na ochranu upraví tak, aby nebyl závislý na prvním nároku, a to při zachování podstaty a nerozšíření rozsahu původně nárokované ochrany, jak to bylo provedeno již u patentu č. 299791, z něhož je tento užitný vzor odbočen.

Žalovaný správní orgán v odůvodnění napadeného rozhodnutí mj. konstatoval, že namítaný dokument D1 byl jako patentová přihláška US 2003/0114211 zveřejněn dne 19. 6. 2003, tj. přede dnem nabytí práva přednosti napadeného užitého vzoru, a představuje tedy relevantní stav techniky.

Namítaný dokument D1 popisuje způsob a systém pro interaktivní provozování her loterijního typu s předvídatelným poměrem vsazených částek a vyplacených výher. Systém zahrnuje množinu hracích terminálů zapojených v komunikaci s centrálním ovladačem, který je výhodně za účelem sledování průběhu hry a kontroly hardwaru opatřen pracovní stanicí obsluhy. Schematické uspořádání systému centrálního ovladače s třemi hracími terminály je znázorněno na obr. 1 tohoto namítaného dokumentu. Obr. 8 znázorňuje uspořádání systému včetně dalších prostředků, jimiž je opatřen hrací terminál systému pro situaci, kdy je provozován nikoliv způsobem podle tohoto namítaného dokumentu, ale pro známé hry typu forbes, poker, blackjack, keno, bingo a jiné. Obr. 10 znázorňuje provedení automatického herního systému, v němž je hlavní počítač připojen k centrálním ovladačům vzdálených hracích míst pomocí komunikační linky, umožňující dle popisu obrázku vysokou přenosovou rychlost, přičemž komunikaci zajišťuje vysokorychlostní zabezpečený modem.

Z porovnání chráněného systému samoobslužného sázkového terminálu s namítaným dokumentem D1 vyplývá, že v dokumentu D1 není uvedeno, že by byl centrální ovladač opatřen vedle běžného zdroje napětí také záložním zdrojem *napětí* a přepětíovou ochranou. Žalovaný tedy ve shodě se stanoviskem správního orgánu prvního stupně dospěl k závěru, že první nárok na ochranu napadeného užitého vzoru tedy nebyl ke dni práva přednosti součástí stavu techniky ve smyslu § 4 zákona o užitných vzorech, a splňuje tudíž podmínku novosti, zakotvenou v § 1 téhož zákona.

Žalovaný dále zkoumal, zda je u chráněného technického řešení splněna podmínka přesáhnutí rámce pouhé odborné dovednosti. Pro posouzení této podmínky bylo nutno nejprve zjistit, který z namítaných dokumentů představuje nejbližší stav techniky, tedy který z namítaných dokumentů s ohledem na stejný nebo podobný účel nebo vytčený problém známého stavu obsahuje nejvíce společných technických znaků.

Podle popisu napadeného užitého vzoru je účelem chráněného řešení uspořádání samoobslužného sázkového terminálu a jednoduchost při jeho obsluze, kdy si sázející sám vytvoří, zaplatí, vytiskne a odebere svoji sázenku nebo provede jiné požadované operace na základě nabídky menu z terminálu. Jednoduchost hry a interaktivní režim zadávání sázek, v nichž nejde jen o výhru ale i o zábavu, je uváděna jako výhoda také v namítaném dokumentu D1. Tento namítaný dokument je tedy nutno v souladu se stanoviskem orgánu prvního stupně řízení pokládat za dokument nejbližšího stavu techniky.

Je nutno konstatovat, že herní terminály podle dokumentu D1 jsou určeny pro jednotlivé uživatele, zahrnují zařízení pro zadávání dat, displej, a komunikují s centrálním ovladačem. V terminologii napadeného užitého vzoru jsou tedy samostatnou částí, která je z

hlediska uživatelů samoobslužná. Hlavní počítač, je určen pro nepřetržité On-line řízení namítaného sázkového systému a správu všech probíhajících her na centrálních ovladačích (90), s nimiž je propojen přes komunikační linku pro přenos dat, která je realizována vysokorychlostním zabezpečeným modemem.

V dokumentu D1 není uvedeno, že by byl centrální ovladač opatřen vedle běžného zdroje napětí také záložním zdrojem *napětí* a blokem přepětíové ochrany, jak jsou definovány v prvním nároku na ochranu. U systému, který je určen pro nepřetržitý provoz a provádí nahodile v závislosti na průběhu her peněžní operace, je však opatření náhradním zdrojem energie nutností, které si je vědom v dané oblasti techniky každý odborník. Nutné je v této oblasti techniky také opatření systému přepětíovou ochranou pro eliminaci případných napětíových impulsů v elektrické síti, i v tom je nutno přisvědčit napadenému rozhodnutí.

Žalovaný proto dospěl k závěru, že opatření chráněného samoobslužného sázkového terminálu záložním zdrojem napětí a blokem přepětíové ochrany podle prvního nároku na ochranu napadeného užitného vzoru je nutné pokládat za výsledek rutinní práce odborníka, která nepřesahuje rámec jeho pouhé odborné dovednosti. Tuto podmínku způsobilosti k ochraně zakotvenou v § 1 zákona o užitných vzorech první nárok na ochranu napadeného užitného vzoru nesplňuje.

Závislý druhý nárok na ochranu doplňuje do uživatelského rozhraní další periferní zařízení jako čtečku a/nebo zapisovač elektronických karet, zařízení pro příjem a/nebo výdej hotovosti atd. Herní terminály v dokumentu D1 taková periferní zařízení rovněž obsahují, jak je zřejmé např. z obr. 8 a příslušného popisu tohoto obrázku. Doplnění uživatelského rozhraní samoobslužného sázkového terminálu o další zařízení známá z dokumentu D1 je proto pro odborníka rutinní činností a nejedná se o výsledek tvůrčí práce, která by přesahovala rámec pouhé odborné dovednosti.

Podle závislého třetího nároku na ochranu je k mikroprocesoru sázkového terminálu dále připojen modul periferních zařízení a modul obsluhy. V dokumentu D1 je možnost připojení pracovní stanice obsluhy za účelem kontroly zařízení systému a sledování průběhu hry uvedena ve sloupci 4 ve spojitosti s popisem obr. 1. Modul z tohoto nároku na ochranu potom uvádí zařízení známá z obr. 8 dokumentu D1 a příslušného popisu. Uspořádání samoobslužného sázkového terminálu podle závislého třetího nároku na ochranu je tedy pro odborníka rovněž nasnadě, nejde o výsledek tvůrčí práce odborníka, která by přesahovala rámec pouhé odborné dovednosti.

Pokud jde o závislý čtvrtý nárok na ochranu, který se týká uspořádání systému samoobslužného sázkového terminálu, v němž uživatelské rozhraní tvoří počítač s mikroprocesorem, jenž dále obsahuje datový displej a zařízení pro zadávání dat a je propojen s mikroprocesorem sázkového terminálu, bylo nutno uvést, že realizace uživatelského rozhraní obsahující datový displej a zařízení pro zadávání dat jako počítač je výsledkem rutinní úvahy, pro odborníka tedy nepředstavuje činnost, která by přesahovala rámec pouhé odborné dovednosti, ostatně uspořádání sázkového systému s mikroprocesorem v herním terminálu je patrné z obr. 1 dokumentu D1, což majitel v řadě bodů rozkladu sám připomíná.

Jelikož závislé nároky na ochranu stejně jako první nárok na ochranu nepřesahují rámec pouhé odborné dovednosti, nesplňují tak podmínku zakotvenou v § 1 zákona o užitných vzorech.

Jelikož majitel v rozkladu namítal, že orgán prvního stupně nepovažoval znalecké posudky předložené majitelem za podklad napadeného rozhodnutí, žalovaný se k těmto znaleckým posudkům vyjádřil s tím, že uvedené posudky podkladem rozhodnutí orgánu prvního stupně byly, ale jejich závěry nebylo možné vzhledem k obecnému předmětu ochrany definovanému v nárocích na ochranu akceptovat.

Závěry znaleckého posudku RNDr. J. H., CSc. č. 3/2010 ze dne 4. 2. 2010 (P1) nereflektují rozsah předmětu ochrany v nárocích na ochranu napadeného užitého vzoru, v nichž není propojení mikroprocesoru s centrálou sázkové společnosti definováno. Uvedeno je zde jen to, že chráněný systém samoobslužného sázkového terminálu zahrnuje blok přenosu dat propojený přes komunikační síť s centrálou sázkové společnosti, mezi mikroprocesorem a centrálou sázkové společnosti se tak mohou nacházet další bloky. Účelem napadeného užitého vzoru však není úspora mikroprocesorů v datové cestě od uživatelského rozhraní, ale uspořádání samoobslužného terminálu a jednoduchost při jeho obsluze.

Podobnou výtku je nutno vyslovit i k obsahu znaleckého posudku Ing. D. M. č. 87-2/010 ze dne 3. 2. 2010 (P2). Tento dokument provádí ve větší míře ztotožňování znaků porovnávaných sázkových systémů takovým způsobem, že jsou zvýrazněny odlišnosti v konkrétních porovnávaných uspořádáních, zobrazených na příslušných obrázcích. Tento posudek nereflektuje jen absenci znaku propojení mikroprocesoru s centrálou sázkové společnosti, ale i skutečnost, že chráněné technické řešení zahrnuje i právě jedno uživatelské rozhraní propojené s mikroprocesorem, jak je tomu v herních terminálech dokumentu D1.

Majitel užitého vzoru v rozkladu předeslal, že je připraven učinit úpravu nároků spočívajících v tom, že původní závislý čtvrtý nárok na ochranu upraví tak, aby nebyl závislý na prvním nároku, a to při zachování podstaty a nerozšíření rozsahu původně nárokované ochrany, jak to bylo provedeno již u patentu č. 299791, z něhož je tento užitečný vzor odbočen.

K tomu žalovaný nejprve konstatoval, že u patentu č. 299791 k žádné úpravě patentových nároků nedošlo. K samotné úpravě nároků na ochranu v dané věci žalovaný uvedl, že za situace, kdy nezávislý první nárok na ochranu ani žádný ze závislých nároků na ochranu podmínku přesáhnutí rámce pouhé odborné dovednosti nesplňuje, nesplňoval by tuto podmínku způsobilosti ani podle rozkladu přeformulovaný nezávislý nárok na ochranu, sestavený ze znaků prvního a čtvrtého nároku na ochranu napadeného užitého vzoru. K tomu je třeba připomenout, že závislý čtvrtý nárok na ochranu doplňuje obecné uspořádání systému samoobslužného terminálu podle prvního nároku na ochranu tak, že uživatelské rozhraní definuje jako počítač s vlastním mikroprocesorem, přes který je datový displej a zařízení pro zadávání dat uživatelského rozhraní propojen s mikroprocesorem sázkového terminálu, přičemž popis napadeného užitého vzoru realizaci uživatelského rozhraní pomocí počítače s vlastním mikroprocesorem uvádí jako variantu provedení technického řešení podle napadeného užitého vzoru na str. 6 popisu od řádky 29, která je také znázorněna na obrázcích 4a, 4b a 5.

Žalobce se svým podáním domáhal zrušení napadeného rozhodnutí, jímž byl zamítnut jeho rozklad ze dne 9. 2. 2012 proti rozhodnutí Úřadu ze dne 29. 12. 2011 o výmazu užitého vzoru č. 19397 s názvem „Uspořádání systému samoobslužného sázkového terminálu“.

Žalobce namítal, že napadené rozhodnutí je nezákonné a byl jím zkrácen na svých právech. Uvedl, že dokument D1 je nezpůsobilý pro výmaz užitého vzoru č. 19397, jelikož byl zveřejněn až po vzniku práva přednosti předmětného užitého vzoru. Dále žalovaný dle žalobce nesprávným způsobem posoudil novost předmětného užitého vzoru i nepřekročení rámce pouhé odborné dovednosti. Předseda Úřadu průmyslového vlastnictví pak dle žalobce vnesl nad rámec návrhu na výmaz nové argumenty a důvody pro výmaz užitého vzoru. Dle žalobce žalovaný porušil ustanovení o jednacím jazyku, když se v řízení před správním orgánem prvního stupně opíral o dokumenty v anglickém jazyce. V řízení o výmazu předmětného užitého vzoru také nebyl prokázán právní zájem navrhovatele na výmazu. Žalobce dále navrhl jako důkaz návrh rozkladové komise, včetně písemného stanoviska externího člena této komise Ing. V. K. týkající se výmazu užitého vzoru č. 13650.

Žalovaný správní orgán ve svém vyjádření ze dne 1. 4. 2014 i vyjádření ze dne 24. 4. 2014 navrhl, aby soud vyslovil nicotnost zápisu užitého vzoru č. 19397 do rejstříku užitéch vzorů z důvodu překážky věci rozhodnuté s tím, že tento zápis neměl žádné účinky. K tomu odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. března 2007, č. j. 1As 27/2004-73. V případě, že by soud neshledal důvody pro vyslovení nicotnosti rozhodnutí o zápisu užitého vzoru do rejstříku, navrhl žalobu zamítnout.

Městský soud v Praze ve věci rozhodl bez jednání, neboť k výzvě soudu podle § 51 odst. 1 soudního řádu správního se žalobce ani žalovaný nevyjádřili.

Městský soud v Praze posoudil věc takto:

Městský soud v Praze posoudil napadené rozhodnutí podle § 75 soudního řádu správního, a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů, jakož i řízení, které mu předcházelo, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Podle § 1 zákona o užitéch vzorech technická řešení, která jsou nová, přesahují rámec pouhé odborné dovednosti a jsou průmyslově využitelná, se chrání užitémi vzory.

Podle § 4 odst. 1 zákona o užitéch vzorech je technické řešení nové, není-li součástí stavu techniky.

Podle § 4 odst. 2 zákona o užitéch vzorech je stavem techniky pro účely tohoto zákona vše, co bylo přede dnem, od něhož přísluší přihlašovatelů užitého vzoru právo přednosti (§ 9), zveřejněno.

Podle § 17 odst. 1 zákona o užitéch vzorech na návrh kohokoliv Úřad provede výmaz užitého vzoru z rejstříku

- a) není-li technické řešení způsobilé k ochraně podle § 1 a 3,*
- b) je-li předmět užitého vzoru již chráněn patentem s účinky na území České republiky či užitém vzorem s dřívějším právem přednosti,*

c) jestliže předmět užitného vzoru jde nad rámec původního podání přihlášky užitného vzoru.

Městský soud v Praze v první řadě konstatuje, že neshledal podmínky pro vyslovení nicotnosti rozhodnutí o zápisu užitného vzoru č. 19397 do rejstříku užitných vzorů z důvodu překážky věci rozhodnuté, jak tvrdil žalovaný. Základním důvodem je skutečnost, že překážka věci rozhodnuté není důvodem pro vyslovení nicotnosti daného rozhodnutí, ale je důvodem jeho nezákonnosti. Nejvyšší správní soud totiž v novější judikatuře, než na jakou odkazuje žalovaný, konkrétně v rozsudku ze dne 21. února 2008, č. j. 7 Afs 68/2007-82, konstatoval: „...*Nejvyšší správní soud nepovažuje okolnost existence překážky věci pravomocně rozhodnuté za tak zásadní a intenzivní vadu řízení před správními orgány, že by rozhodnutí na ní založené bylo třeba považovat za paakt, resp. rozhodnutí nicotné, které nemá žádné právní následky. ... K charakteru vady (překážka věci pravomocně rozhodnuté) se již dříve, byť nepřímou, vyslovil i Ústavní soud v nálezu ze dne 4. 11. 1999, sp. zn. III. ÚS 86/99, (viz. www.nalus.usoud.cz)... Ústavní soud tak fakticky dovodil, že na okolnost překážky věci pravomocně rozhodnuté je třeba nahlížet z pohledu zákonnosti postupu správních orgánů. Nereflektování překážky věci pravomocně rozhodnuté by proto bylo třeba považovat za nezákonnost, resp. vadu řízení před správními orgány. Nelze tudíž v žádném případě dovozovat, jak to učinil krajský soud, že by vada řízení před správními orgány, spočívající v nereflektování uvedené překážky byla natolik zásadní vadou, že by rozhodnutí založené na této vadě bylo třeba považovat za paakt, tedy za rozhodnutí nicotné, které nemá žádné právní následky. Právě naopak v rozsudku ze dne 9. 1. 2007, č. j. 2Afs 49/2006-195 (viz. www.nssoud.cz) Nejvyšší správní soud vyslovil právní názor, že v daňovém řízení zákon nevylučuje možnost vydání dalšího platebního výměru. Porušení podmínek, za kterých tak správce daně může učinit, nemá za následek nicotnost dodatečného platebního výměru, ale jeho nezákonnost. Ta musí být v žalobě namítána a soud k ní není oprávněn přihlížet z moci úřední.*„ Jelikož žalobce nezákonnost rozhodnutí z důvodu překážky věci pravomocně rozhodnuté nenamítal, nemohl se soud tímto důvodem zabývat.

K námitce chybně stanovené priority patentu US 6783456 soud uvádí, že patentový spis tohoto US patentu obsahuje tři různá data, a to (22) Filed: Dec. 19, 2001 – tj. datum podání patentové přihlášky dne 19. 12. 2001, (65) Prior Publication Data US 2003/0114211 A1 June 19, 2003 – tj. datum zveřejnění přihlášky dne 19. 6. 2003 s přidělením sp. zn. a (45) Date of Patent: Aug. 31, 2004 – datum udělení patentu US 6783456 dne 31. 8. 2004.

Z uvedeného je zcela nesporná priorita patentu US 6783456, když jeho přihláška byla podána dne 19. 12. 2001 a v zákonné lhůtě osmnácti měsíců zveřejněna dne 19. 6. 2003. Konečné žalobcem namítané datum 31. 8. 2004 je potom datem udělení namítaného patentu. Řešení citovaného patentu tak bylo zveřejněno přede dnem práva přednosti užitného vzoru č. 19397 (tj. přede dnem 30. 6. 2003) a v době nabytí práva přednosti užitného vzoru č. 19397 již byl součástí existujícího stavu techniky. Námitka žalobce je tedy nepatřičná.

K námitce žalobce týkající se překročení pravomocí předsedou žalovaného soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 7. 2015, č. j. 7As 69/2014-62. V tom Nejvyšší správní soud uvedl: „*Podle ust. § 2 odst. 2 správního řádu správní orgán uplatňuje svou pravomoc pouze k těm účelům, k nimž mu byla zákonem nebo na základě zákona svěřena, a v rozsahu, v jakém mu byla svěřena. Citované ustanovení zakotvuje zásadu zákazu zneužití (resp. překročení) pravomoci správním orgánem (v podrobnostech viz např. Vedral, J. Správní řád. Komentář. Praha: BOVA POLYGON, 2006, s. 56 a násl.). Do této*

zásady spadá také užší zásada zákazu zneužití správního uvážení. Již z textu citovaného ustanovení je však zcela patrné, že nezahrnuje právě pouze tuto užší zásadu týkající se jen správního uvážení, nýbrž obecněji stanoví povinnost uplatňovat všechny pravomoci toliko k zákonnému účelu a v zákonném rozsahu. ... Nejvyšší správní soud se plně ztotožňuje se svou analogickou judikaturou týkající se užitných vzorů, na kterou stěžovatel poukazuje a podle níž žalovaný nemůže v řízení o návrhu na výmaz užitného vzoru nad rámec návrhu konstruovat vlastní důvody výmazu (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 3. 2009, č. j. 9As 37/2008-153, nebo ze dne 30. 9. 2011, č. j. 4As 12/2011-100). Taktéž v řízení o návrhu na zrušení patentu je žalovaný vázán návrhem a v něm uplatněnými důvody. Nejsou-li důvody návrhu dostatečné, musí jej zamítnout. Výše uvedené pravidlo ovšem nelze absurdně rozšiřovat až do té míry, že by žalovaný nemohl ve svém rozhodnutí vyslovit žádnou úvahu, která nebyla uplatněna taktéž v návrhu. Žalovaný může uplatnit jakoukoliv argumentaci podporující důvody pro zrušení patentu, které byly uplatněny v návrhu. V takovém případě nikterak nepřekračuje své pravomoci. V návrhu bylo tvrzeno, že řešení, které je předmětem napadeného patentu, již bylo známo z dokumentů D1, D2 a D3, respektive, že by je běžný odborník z těchto dokumentů dovodil. Veškeré argumenty předsedy žalovaného, v nichž stěžovatel spatřuje konstruování nových důvodů, jsou pouze úvahami podporujícími důvody uplatněné v návrhu. Podložil-li předseda žalovaného důvod pro zrušení patentu (který byl v návrhu uplatněn) dílčími argumenty, které navrhovatel výslovně nezminil, nelze to považovat za překročení jeho pravomoci. Nešlo totiž z jeho strany o zrušení patentu z důvodů, které nebyly v návrhu uplatněny. Stejně tak nepředstavuje doplnění argumentace v druhostupňovém správním rozhodnutí, ani hodnocení (potažmo částečně odlišné hodnocení) znaleckého posudku č. 85/2009 až v druhostupňovém správním rozhodnutí, vadu řízení spočívající v porušení principu dvouinstančnosti, jak stěžovatel namítá. Prvostupňové a druhostupňové řízení totiž tvoří jeden celek a případné vady v prvostupňovém rozhodnutí může napravit i odvolací orgán (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2010, č. j. 2 As 83/2009 – 239).“

Rovněž v návrhu na výmaz předmětného užitného vzoru bylo tvrzeno, že technické řešení, které je předmětem napadeného užitného vzoru, již bylo známo z dokumentu D1, respektive, že by je běžný odborník z těchto dokumentů dovodil. Předseda žalovaného tudíž s ohledem na výše citovanou judikaturu nepřekročil meze své pravomoci, když pouze důvod pro výmaz užitného vzoru z rejstříku užitných vzorů, který uváděl navrhovatel, doplnil další argumentací. Výše uvedená námitka žalobce je proto nedůvodná.

Žalobce také namítal porušení ustanovení o jednacím jazyku dle § 16 správního řádu, konkrétně, že se žalovaný v řízení o výmaz užitného vzoru opíral o dokumenty v anglickém jazyce a že si překlad částí dokumentu D1 nechal správní orgán předložit navrhovatelem až v řízení o rozkladu žalobce s tím, že mu tento překlad nezaslal a nedal mu tak možnost se k němu vyjádřit.

Soud při posouzení důvodnosti této námítky vycházel z judikatury Nejvyššího správního soudu, konkrétně z rozsudku ze dne 16. července 2015, č. j. 7 As 69/2014-62. V tom je uvedeno: „Podle ust. § 16 odst. 1 správního řádu se v řízení jedná a písemnosti se vyhotovují v českém jazyce. Účastníci řízení mohou jednat a písemnosti mohou být předkládány i v jazyce slovenském. Podle ust. § 16 odst. 2 správního řádu písemnosti vyhotovené v cizím jazyce musí účastník řízení předložit v originálním znění a současně v úředně ověřeném překladu do jazyka českého, pokud správní orgán nesdělí účastníkovi řízení, že takový překlad nevyžaduje. Takové prohlášení může správní orgán učinit na své úřední desce i pro neurčitý počet řízení v budoucnu. Jelikož byla v otázce přípustnosti důkazu

cizojazyčnou listinou ve správním řízení judikatura Nejvyššího správního soudu rozporná, předložil sedmý senát (a zároveň také devátý senát) věc rozšířenému senátu Nejvyššího správního soudu. Ten o této otázce rozhodl usnesením ze dne 14. dubna 2015, č. j. 9 As 12/2014-60. V něm dospěl k následujícím závěrům: „I. Provedení důkazu cizojazyčnou listinou, aniž by byl proveden její překlad do českého jazyka, je ve správním řízení přípustné, není-li o jejím obsahu v řízení sporu. II. Neopatření překladu cizojazyčné listiny, již je prováděn důkaz, může představovat vadu řízení, jestliže účastník v řízení před správním orgánem namítl, že tato skutečnost bránila uplatnění jeho práva vyjádřit se k podkladu rozhodnutí. K takové vadě řízení soud přihlíží jen k námitce.“ Tímto usnesením rozšířený senát korigoval také závěry judikatury, na které Nejvyšší správní soud poukázal v předcházejícím rozsudku ze dne 4. července 2013, č. j. 7 As 48/2013-39, a na které poukazuje také stěžovatel ve své kasační stížnosti (v podrobnostech viz citované usnesení rozšířeného senátu). Překonání této judikatury je nutno v nyní projednávané věci zohlednit (viz usnesení rozšířeného senátu ze dne 8. července 2008, č. j. 9 Afs 59/2007-56, č. 1723/2008 Sb. NSS). ... je nutno přisvědčit městskému soudu také v tom, že k porušení ust. § 16 správního řádu v dané věci nedošlo. Jak plyne z citovaného usnesení rozšířeného senátu, nebylo obecně povinností žalovaného opatřit překlad cizojazyčných listin, nebyl-li o jejich obsahu z hlediska správního překladu sporu (D1, D2 a D3). Stěžovatel sice poukazuje na to, že například o obsahu dokumentu D1 spor existoval, neboť předseda žalovaného z něj dovodil něco jiného než sám stěžovatel. Tento spor nicméně nebyl sporem o správný překlad, nýbrž spor odborný o to, co z daného dokumentu vyplývá, přičemž rozhodný nebyl samotný anglický text, nýbrž význam schématu. Z rozkladu stěžovatele je zřejmé, že obsahu předmětných listin rozumí a překlad z anglického jazyka mu nečiní žádné potíže. Nenamítal ani, že by mu anglické znění listin jakkoliv bránilo v uplatnění jeho práv vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. K odstranění rozporu mezi žalovaným (resp. jeho předsedou) a stěžovatelem v otázce, co z některých informací v daných dokumentech z hlediska odborného vyplývá, není úkolem pro překladatele. Jakýkoliv překlad těchto dokumentů by tento spor odstranit nemohl. Přestože stěžovatel poukazuje na spor o obsahu cizojazyčných dokumentů, nejedná se o rozpor z hlediska jazykového. Z obsahu správního spisu a vyjádření obou stran je zřejmé, že obsah dokumentů nepřekládají jinak, nýbrž vykládají jinak, tj. dovozují z nich jiné závěry. Stěžovatel nepoukazuje na pasáž těchto dokumentů, kterou by žalovaný (resp. jeho předseda) nesprávně přeložil, a pasáž obsaženou ve správním rozhodnutí, která by měla tento nesprávný překlad obsahovat. Pouze obecně poukazuje na to, že žalovaný (resp. jeho předseda) obsah těchto listin nesprávně interpretoval. Nebylo-li z hlediska překladu o obsahu daných dokumentů mezi stranami sporu, nebylo ve světle výše citovaného usnesení rozšířeného senátu potřeba, aby žalovaný opatroval jejich překlad z anglického jazyka do jazyka českého. Ve správním řízení tak nedošlo k porušení ust. § 16 odst. 1 a 2 správního řádu.“

Rovněž v případě návrhu na výmaz předmětného užitného vzoru nebyl stejně jako v případě návrhu na zrušení patentu spor o obsah dokumentu D1, existoval zde pouze spor týkající se odborného výkladu obsahu tohoto dokumentu, res. toho, co z jeho obsahu vyplývá, jelikož žalobce a žalovaný z jeho obsahu vyvodili rozdílné závěry. Na tom nemohl pak nic změnit ani překlad částí dokumentu D1 do češtiny a ani případná skutečnost, že žalobci nebyl tento překlad zaslán. Jelikož zde nebyl spor o překlad dokumentu D1, ale o závěry, které z tohoto dokumentu plynou, nemohl být žalobce případným nezasláním překladu částí dokumentu D1 zkrácen na svých právech. Z tohoto důvodu a s ohledem na výše citovanou judikaturu shledal soud námitku žalobce nedůvodnou.

K námitce žalobce, že navrhovatel neprokázal právní zájem na výmazu užitného vzoru, jelikož užitný vzor zanikl dne 30. 6. 2013, tj. přede dnem vydání napadeného rozhodnutí, soud konstatuje, že námitka je nedůvodná. Navrhovatel podal návrh na výmaz

předmětného užitného vzoru dne 1. 9. 2009. O tomto návrhu pak správní orgán prvního stupně rozhodl dne 29. 12. 2011. Užitný vzor zanikl až dne 30. 6. 2013, v době podání návrhu na jeho výmaz (i v době rozhodnutí správního orgánu prvního stupně) byl užitný vzor v platnosti. Jelikož užitný vzor byl v době, kdy byl podán návrh na jeho výmaz, platný, přisvědčil soud argumentaci žalovaného, že nebylo třeba, aby navrhovatel právní zájem na výmazu předmětného užitného vzoru prokazoval.

Žalobce uplatnil námitky proti posouzení novosti užitného vzoru. K tomu soud odkazuje na citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 7 As 69/2014-62, který byl vydán ve věci zrušení patentu žalobce č. 299791 s názvem „Uspořádání systému samoobslužného sázkového terminálu“, ze kterého byl odbočen užitný vzor projednávaný v této věci. Nejvyššího správního soudu ve výše uvedeném rozsudku konstatoval, že: *„Novost vynálezu je obecně vymezena v ust. § 5 odst. 1 zákona č. 527/1990 Sb. tak, že vynález je nový, není-li součástí stavu techniky. Zákon tedy nerozlišuje více úrovně ani rozsahů novosti. Vychází z toho, že řešení buď nové je, nebo není. Žádná třetí varianta neexistuje. Jestliže správní orgány založily své rozhodnutí na tom, že předmětné řešení nové je a stěžovatel tvrdí taktéž, že toto řešení je nové, jeho námitky se míjí s důvody, pro které bylo napadené rozhodnutí vydáno. Takové námitky nemohly ze své povahy vést ke zrušení žalobou napadeného rozhodnutí. Nebyl proto důvod, aby se jimi městský soud podrobněji zabýval. Nesprávnost dílčích úvah správních orgánů (v čem všem je dané řešení nové) zjevně nemůže mít žádný vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, neboť pro ně je rozhodující pouze závěr, zda řešení je nové či nikoliv. Shledaly-li správní orgány ve shodě se stěžovatelem, že jeho řešení je nové, zjevně jej tím nijak nemohly zkrátit na právech. Stěžovatel jako majitel patentu mohl být dotčen pouze závěrem o tom, že určitá podmínka patentovatelnosti splněna není. V tomto konkrétním případě tedy mohl být stěžovatel zkrácen na svých právech závěrem o neexistenci vynálezecké činnosti, nikoliv však závěrem o tom, že řešení je nové.“*

Shora uvedené závěry Nejvyššího správního soudu jsou přílehlivé také na problematiku týkající se předmětného užitného vzoru. Také zákon o užitných vzorech v § 1 uvádí pouze to, že se užitnými vzory chrání technická řešení, která jsou nová, a taktéž v této věci jak žalovaný, tak žalobce shodně tvrdí, že předmětné technické řešení je nové. Závěrem o novosti jeho technického řešení tak žalobce nemohl být ani v tomto případě zkrácen na svých právech. Městský soud se proto těmito námitkami v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu podrobněji nezabýval.

Žalobce dále svými námitkami brojil proti závěru žalovaného, že technické řešení nepřesahuje rámec pouhé odborné dovednosti. Dle žalobce žalovaný tím, že nesprávně posoudil novost technického řešení, dospěl i k nesprávnému závěru spočívajícímu v nepřesazení rámce pouhé odborné dovednosti. Své námitky opíral o znalecký posudek č. 3/2010 vypracovaný RNDr. J. H., CSc. a znalecký posudek č. 87-2/2010 vypracovaný Ing. D. M. K tomu soud uvádí následující:

Podle rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 28. června 2012, sp. zn. 23 Cdo 1321/2010, skutečnost, že užitný vzor byl zapsán do rejstříku vedeného Úřadem průmyslového vlastnictví, mu poskytuje ochranu podle zákona o užitných vzorech; tato skutečnost však nezaručuje, že se u konkrétního užitného vzoru jedná o takové řešení, které je způsobilé ochrany ve smyslu zákona č. 478/1992 Sb.

Při hodnocení podmínky přesahu rámce pouhé odborné dovednosti musel Městský soud v Praze přisvědčit názoru žalovaného, podle něhož je nutné pokládat dokument D1 za nejbližší stav techniky k napadenému užitnému vzoru, jelikož cílem technického řešení chráněného napadeným užitným vzorem bylo uspořádání samoobslužného sázkového terminálu a jednoduchost při jeho obsluze, kdy si sázející sám vytvoří, zaplatí, vytiskne a odebere svoji sázenku nebo provede jiné požadované operace na základě nabídky menu z terminálu, s tím, že jednoduchost hry a interaktivní režim zadávání sázek, v nichž nejde jen o výhru ale i o zábavu, je uváděna i v dokumentu D1.

Žalovaný v napadeném rozhodnutí také dospěl k závěru, že herní terminály (80) podle dokumentu D1 jsou určeny pro jednotlivé uživatele, zahrnují zařízení pro zadávání dat, displej, a komunikují s centrálním ovladačem (90). V terminologiích napadeného užitného vzoru jsou tedy samostatnou částí, která je z hlediska uživatelů samoobslužná. Hlavní počítač (320), je určen pro nepřetržité On-line řízení namítaného sázkového systému a správu všech probíhajících her na centrálních ovladačích (90), s nimiž je propojen přes komunikační linku (324) pro přenos dat, která je realizována vysokorychlostním zabezpečeným modemem. V dokumentu D1 není uvedeno, že by byl centrální ovladač (90) opatřen vedle běžného zdroje napětí také záložním zdrojem napětí a blokem přepětíové ochrany, jak jsou definovány v prvním nároku na ochranu napadeného užitného vzoru. U systému, který je určen pro nepřetržitý provoz a provádí nahodile v závislosti na průběhu her peněžní operace, je však opatření náhradním zdrojem energie nutností, které si je vědom v dané oblasti techniky každý odborník. Nutné je v této oblasti techniky také opatření systému přepětíovou ochranou pro eliminaci případných napětíových impulsů v elektrické síti, i v tom je nutno přisvědčit napadenému rozhodnutí. Technické řešení spočívající v tom, že došlo k opatření chráněného samoobslužného sázkového terminálu záložním zdrojem napětí a blokem přepětíové ochrany dle prvního nároku na ochranu napadeného užitného vzoru je tak výsledkem rutinní práce odborníka, která nepřesahuje rámec jeho pouhé odborné dovednosti. Soud s takovýmto závěrem musel souhlasit.

Napadené rozhodnutí je založeno na závěru správního orgánu prvního stupně, že předmět nezávislého patentového nároku 1 a na něm závislých nároků 2 až 4 nepřesahuje rámec pouhé odborné dovednosti, neboť zřejmým způsobem vyplývá z obsahu dokumentu D1. Pokud žalovaný vymazal předmětný užitný vzor z rejstříku pro tvrzené nepřesazení rámce pouhé odborné dovednosti, učinil tak na podkladě předložených důkazních prostředků, vyložil, jaký skutečný byl v předmětné době známý stav techniky a zda tedy technické řešení překročilo rámec pouhé obecné dovednosti nebo nikoliv. Městský soud v Praze ze shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že správní úvahy žalovaného, na nichž stojí napadené rozhodnutí, jsou logické, vyplývají z podkladů rozhodnutí, jsou konkrétně a řádně zdůvodněné a nejdou nad rámec ustálené rozhodovací praxe.

Pokud žalobce uvádí, že žalovaný se nezabýval argumenty a závěry ze znaleckých posudků předložených žalobcem, musel soud tuto námitku odmítnout jako neodůvodněnou. Z napadeného rozhodnutí zřetelně vyplývá, že se žalovaný i správní orgán prvního stupně znaleckým posudkem RNDr. J. H., CSc. č. 3/2010 i znaleckým posudkem Ing. D. M. č. 87-2/2010 zabývali. Jak ale uvedl žalovaný na str. 31 napadeného rozhodnutí, nemohl správní orgán prvního stupně závěry těchto posudků akceptovat. Proč tyto závěry nemohl akceptovat ani žalovaný, řádně odůvodnil na str. 31 až 33 napadeného rozhodnutí.

Ohledně problematiky posuzování přesahu rámce pouhé odborné dovednosti se soud řídil judikaturou Nejvyššího správního soudu, která se sice vztahuje k problematice

posuzování podmínek pro udělení patentu, ale která je analogicky použitelná i ve věcech týkajících se užitných vzorů, resp. i v rámci posouzení, zda je technické řešení nové a zda přesahuje rámec pouhé odborné dovednosti dle § 1 zákona o užitných vzorech. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu ve svém usnesení ze dne 12. 5. 2015, č. j. 7As 69/2014-50, konstatoval: „*Posouzení, zda je vynález nový a zda je výsledkem vynálezecké činnosti (§ 6 odst. 1 zákona č. 527/1990 Sb., o vynálezech a zlepšovacích návrzích), je otázkou právní a vychází ze skutkového stavu věci zjištěného na základě hodnocení důkazů. Správní uvážení se zde neuplatní. Skutkový i právní závěr správního orgánu o těchto otázkách soud přezkouvává v rámci námitek uplatněných v žalobě v plném rozsahu; vyjde-li v řízení najevo potřeba posouzení odborných otázek, může soud vyžádat odborné vyjádření nebo znalecký posudek.*”

Neboť předmětem napadeného užitného vzoru je technické řešení totožné s technickým řešením, které je předmětem patentu č. 299791, o jehož zrušení bylo vedeno u zdejšího soudu řízení pod sp. zn. 8 A 28/2010 a jelikož skutkový stav v tomto řízení i v řízení vedeném pod sp. z. 8 A 28/2010 je shodný a soud neměl důvod se odchýlit od svého postupu ve věci vedené pod sp. zn. 8 A 28/2010, postupoval v tomto řízení analogicky.

Podle § 127 odst. 1 občanského soudního řádu závisí-li rozhodnutí na posouzení skutečností, k nimž je třeba odborných znalostí, vyžádá soud u orgánu veřejné moci odborné vyjádření. Jestliže pro složitost posuzované otázky takový postup není postačující nebo je-li pochybnost o správnosti podaného odborného vyjádření, ustanoví soud znalce. Soud znalce vyslechne; znalci může také uložit, aby posudek vypracoval písemně. Je-li ustanoveno několik znalců, mohou podat společný posudek. Místo výsledku znalce může se soud v odůvodněných případech spokojit s písemným posudkem znalce.

Podle § 127a občanského soudního řádu jestliže znalecký posudek předložený účastníkem řízení má všechny zákonem požadované náležitosti a obsahuje doložku znalce o tom, že si je vědom následků vědomě nepravdivého znaleckého posudku, postupuje se při provádění tohoto důkazu stejně, jako by se jednalo o znalecký posudek vyžádaný soudem. Soud umožní znalci, kterého některá ze stran požádala o znalecký posudek, nahlédnout do spisu nebo mu jinak umožní seznámit se s informacemi potřebnými pro vypracování znaleckého posudku.

Podle rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 22. ledna 2014, sp. zn. 26 Cdo 3928/2013, splňuje-li znalecký posudek předložený účastníkem řízení předpoklady stanovené v § 127 odst. 2 a § 127a o.s.ř., pohlíží se na něj jako na znalecký posudek vyžádaný soudem; to platí i tehdy, jde-li o revizní znalecký posudek.

Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 2. července 2015, č. j. 9 As 206/2014-48, posudek znalce předložený účastníkem správního řízení, splňuje-li náležitosti znaleckého posudku dle § 127a o.s.ř., má stejnou důkazní sílu jako znalecký posudek znalce ustanoveného správním orgánem podle § 56 správního řádu z roku 2004.

Jelikož žalobce dne 4. 4. 2016 doplnil náležitosti znalecké doložky znaleckého posudku č. 3/2010 vypracovaného RNDr. J. H., CSc. a dne 19. 6. 2016 doplnil náležitosti znalecké doložky znaleckého posudku č. 87-2/2010 vypracovaného Ing. D. M., soud tyto znalecké posudky akceptoval.

Výše uvedenými znaleckými posudky se již soud zabýval v rozsudku ze dne 24. listopadu 2016, č. j. 8 A 28/2010-287, který byl vydán ve věci, jejímž předmětem bylo zrušení patentu č. 299791 uděleného na totožné technické řešení, které je předmětem napadeného užitného vzoru (ten byl z patentu č. 299791 odbočen), jak shodně tvrdili žalobce a žalovaný. Soud pak neměl důvod odchytil se od svého názoru týkajícího se předmětných znaleckých posudků vysloveného v rozsudku ze dne 24. listopadu 2016, č. j. 8 A 28/2010-287, jelikož skutkový stav v této věci je shodný se skutkovým stavem v řízení vedeném pod sp. zn. 8 A 28/2010.

Výše uvedené znalecké posudky byly vypracovány na základě požadavku společnosti Trpek s.r.o., IČ: 28323246, jejímž je žalobce jednatelem. Znalci nebyli ustavení soudem, vymezené otázky, jak je znalci definovali v zadání znaleckých posudků, s předmětem řízení souvisí jen vzdáleně.

Účelem znaleckého posudku č. 87-2/2010 vypracovaného Ing. D. M. dne 3. 2. 2010 je posouzení rozhodnutí Úřadu průmyslového vlastnictví ve věci zrušení patentu č. 299 791 na základě návrhu na zrušení podaného společností PATENTSERVIS Praha a.s. se zaměřením na rozbor rozdílů mezi řešeními popsány v dokumentech US 6 783 456, EP 1 119 690, WO 0 067 251 a řešeními podle patentu č. 299 791. Podle názoru soudu jde v tomto případě o listinný důkaz opřený o znalosti v oboru patenty a vynálezy bez znalostí z oboru elektrotechniky. Zadání definované jako účel posudku je posouzením rozhodnutí Úřadu průmyslového vlastnictví. Tento posudek hodnotí řešení podle napadeného patentu jako nové, ve shodě se závěrem žalobou napadeného rozhodnutí, a vynálezeckou činnost tvrdí na základě okolnosti, že se znalosti přihlášky US 6 783 465 nelze bez vynaložení vynálezecké činnosti dospět k řešení podle napadeného patentu, které je provedeno s jedním mikroprocesorem. Tvrzení, že vynálezecká činnost původce je založena na úspoře mikroprocesorů, je nonsens, pokud si vynálezce nekladl za cíl právě dosažení této úspory. V posudku chybí logická úvaha, proč je právě tato úspora obohacením stavu techniky. Je tedy nesporné, že tento posudek nemohl být soudem seznán jako odborný posudek k posouzení problematické otázky, když jeho zadáním bylo posouzení a hodnocení žalobou napadeného rozhodnutí, tedy otázka, jež náleží výlučně tomuto soudu.

Znalecký posudek č. 3/2010 zpracovaný dne 4. 2. 2010 RNDr. J. H., CSc., je opřen o znalosti v oboru kybernetiky a elektrotechnika, postrádá znalosti z oboru patentovatelnosti (i ochrany užitných vzorů). Pokud jde o zadání definované jako „účel posudku“, jedná se o „a. Posouzení zda patentové nároky splňují podmínku novosti, podmínku vynálezeckého kroku a průmyslové využitelnosti – jedná se o právní posouzení, k němuž zpracovatel posudku nemá odborné znalosti; b. Obecné posouzení návrhu na zrušení patentu podaného Patentservisem - zpracovatel posudku nemá odborné znalosti potřebné k posouzení těchto skutečností; c. Posoudit věcnou a zákonnou správnost rozhodnutí první a druhé instance ve vztahu k novosti a vynálezecké činnosti. Rovněž tedy tento znalecký posudek byl zadán k posouzení a hodnocení skutečností, jež ale znaleckému zkoumání nepřísluší, neboť jsou ve výlučné kompetenci soudu. Znalec RNDr. J. H., CSc. hodnotí vynález jako nový, ve shodě se závěrem žalobou napadeného rozhodnutí, a založený na vynálezecké činnosti, kterou spatřuje v úspoře mikroprocesorů. Nicméně tato úspora nebyla předmětem vynálezecké (odborné) činnosti žalobce, který si za cíl kladl uspořádání sázkového terminálu tak, aby zákazník mohl své sázky uskutečnit bez účasti obsluhy sázkové kanceláře. Vynálezecká činnost je v kontextu Evropské patentové úmluvy, včetně nalézací praxe Evropského patentového úřadu, hodnocena podle pravidla „problem solution approach“ (problém vytýčený vynálezcem a způsob jeho řešení). Zjevná neznalost hodnocení vynálezu z hlediska jeho patentovatelnosti,

zejména o oblasti existence vynálezecké činnosti, resp. přesahu odborné dovednosti, vedla znalce k nesprávnému závěru o splnění podmínek patentovatelnosti daného technického řešení. Jelikož se jednalo právě o podmínku přesahu pouhé odborné dovednosti, je třeba tento závěr vztáhnout i na nyní řešenou věc týkající se napadeného užitého vzoru.

Znalci Ing. D. M. a RNDr. J. H., CSc. nevycházeli z podkladů a znalostí, jež jim poskytl soud. Podle názoru soudu jde jen o posouzení věci ad hoc. Při hodnocení důkazu znaleckým posudkem, který předložila jedna procesní strana, je totiž nutno vzít v úvahu nejen okolnosti, které soud hodnotí u znaleckého posudku podaného soudem ustanoveným znalcem, ale také to, že zadání soukromé expertizy neformuloval soud, ale právě jenom jedna strana, že byl na jeho vypracování pro tuto stranu znalec finančně zainteresován atd.

Podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu znalecký posudek je jen důkazem o posouzení skutečností, k nimž je zapotřebí odborných znalostí, a nad a mimo tento rozsah není znalecký posudek důkazem a vůbec jím nelze nahrazovat určitá skutková zjištění soudu a právní závěry, které náleží meritornímu rozhodnutí soudu. Jakkoli tedy žalobcovi znalci oba hodnotili, že vynález, na který byl udělen patent č. 299791, je založený na vynálezecké činnosti, je tento závěr nutno odmítnout, neboť tento závěr přísluší jako posouzení právní otázky žalovanému a v rámci přezkumu správního rozhodnutí soudu.

Městský soud v Praze dospěl k závěru, že oba znalecké posudky splňují po formální stránce náležitosti znaleckých posudků z hlediska příslušných ustanovení občanského soudního řádu a je tedy třeba s nimi jako se znaleckými posudky nakládat a tak je hodnotit. Pokud jde o odstranění případných nedostatků těchto znaleckých posudků, soud dospěl k závěru, že nedostatky těchto znaleckých posudků jsou v podstatě neodstranitelné, neboť se v nich oba znalci vyjadřovali k záležitostem, které jim řešit nepřísluší. Tento závěr se týká v první řadě znaleckého posudku vypracovaného Ing. D. M. ze dne 3. 2. 2010, který a to je zřejmé už z jeho zadání, zabýval posuzováním rozhodnutí Úřadu průmyslového vlastnictví ve věci zrušení patentu č. 299791. Již z tohoto zadání vyplývá a koneckonců je to zřejmé i z textu posudku, že znalec posuzoval věcnou správnost rozhodnutí Úřadu průmyslového vlastnictví, což mu z povahy věci nepřísluší a nemůže to být předmětem znalecké činnosti a zkoumání. Tato vada je natolik podstatná, že v podstatě činí celý tento znalecký posudek irelevantním, a neexistuje žádný způsob, jak by např. prostřednictvím výslechu znalce bylo možno tuto vadu odstranit. Obdobné je pak třeba konstatovat, i pokud jde o znalecký posudek vypracovaný RNDr. J. H., CSc. ze dne 4. 2. 2010, jehož předmětem rovněž bylo posoudit věcnou a zákonnou správnost rozhodnutí Úřadu průmyslového vlastnictví o návrhu na zrušení patentu č. 299791. Takového hodnocení opět znalci naprosto nepřísluší a nepřísluší mu ani to, co se uvádí v zadání, resp. účelu posudku, tedy posoudit, zda patentové nároky patentu č. 299791 splňují podmínku novosti, podmínku vynálezeckého kroku a podmínku průmyslové využitelnosti. Toto všechno jsou podle usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu č. j. 7As 69/2014-50 právní pojmy. Zodpovědět tyto otázky je otázkou právní a vychází se tady ze skutkového stavu zjištěného na základě hodnocení důkazů. Zodpovědět tyto otázky nemůže znalec, ale je to vždy předmětem posouzení správního orgánu, popř. v řízení o žalobě předmětem posouzení soudu. V případě RNDr. J. H., CSc., pak k této výhradě přistupuje ještě skutečnost, že znalec o sobě uvedl, že je jmenován jako znalec v oboru ekonomika, odvětví ceny a odhady se specializací výpočetní technika, včetně programového vybavení, dále v oboru kybernetika a odvětví výpočetní techniky a v oboru elektronika. Není zřejmé, jak by se znalec s touto specializací mohl jakkoliv znalecky vyjadřovat k tomu, zda byly realizovány skutečnosti, které svým obsahem jsou právními otázkami.

Městský soud v Praze tedy ohledně těchto dvou znaleckých posudků uzavírá, že stejně jako ve věci vedené pod sp. zn. 8 A 28/2010, tak i v tomto řízení, by je sice po formální stránce bylo možné považovat za znalecké posudky, nelze je však považovat za relevantní znalecké posudky z hlediska obsahového, neboť jsou výsledkem posuzování, které bylo provedeno mimo rámec znaleckého posouzení.

Jak již bylo uvedeno výše, skutkový stav v této věci je shodný se skutkovým stavem ve věci řešené pod sp. zn. 8 A 28/2010, ve které si soud nechal vypracovat znalecký posudek č. 116 znalce Ing. S., CSc., který odpovídá i na otázky, které jsou předmětem tohoto řízení. Soud proto z důvodu hospodárnosti a rychlosti řízení nevypracovával nový znalecký posudek v této věci, ale vycházel ze závěrů znalce ve věci sp. zn. 8 A 28/2010.

Ve věci vedené pod sp. zn. 8 A 28/2010 byl znalecký posudek č. 116 znalce Ing. S., CSc. ze dne 7. 3. 2016 doručen žalobci dne 25. 3. 2016 a žalovanému dne 29. 3. 2016. Následně ve výše uvedené věci Městský soud v Praze nařídil jednání, které se konalo dne 28. 4. 2016, při němž znalec Ing. Z. S., CSc. ozřejmil svůj posudek a vyjádřil se k dotazům žalobce, žalovaného a soudu. Žalobce poukazoval na to, že znalec není znalcem v oboru patenty a vynálezy a podle žalobce nezná zásady, jak se provádí plný průzkum nebo vzájemné porovnávání dokumentů. Žalovaný poukázal na to, že dotazy žalobce znalci na podstatné a nepodstatné znaky se věc „posouvá“ a že pojmy podstatné a nepodstatné znaky patentové právo nezná, nýbrž že zná předvýznamovou část a významovou část. Žalobce poukazoval, že znalec nezná genezi schvalování patentů a odtržení 4. patentového návrhu, bral záležitost jako jeden patentový spis. Podle žalobce je v případě 1. – 3. patentového nároku v datové cestě mezi uživatelským rozhraním a centrálou sázkové společnosti vždy jen jeden mikroprocesor, kdežto 4. patentový nárok má v datové cestě mezi uživatelským rozhraním a centrálou sázkové společnosti dva mikroprocesory. Znalec považuje tento rozdíl za podstatný. Podle žalovaného uvedl žalobce nepravdu, protože 4. patentový nárok není nezávislý nárok, to byl pouhý požadavek žalobce v rozkladu. Žalovaný v této souvislosti odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. března 2009, č. j. 9 As 37/2008–153, podle kterého *„esenciální náležitosti přihlášky je však z právního hlediska především vlastní detailní popis technického řešení a formulace tzv. „nároků na ochranu“, které jsou v souladu s teoretickými zásadami jejich výstavby konstruovány tak, že tyto nároky jsou hierarchicky uspořádány. Podstata technického řešení přitom musí být podrobně popsána v „nezávislých nárocích“, přičemž známý stav techniky je obsažen v „předvýznamové části nároku...“* Žalobce si poté při daném jednání vyhradil lhůtu 14 dnů k dodání písemného vyjádření k znaleckému posudku č. 116 ze dne 7. 3. 2016 znalce Ing. S., CSc., která byla usnesením vyhlášeným na ústním jednání stanovena do konce května 2016. Nicméně žalobce k výzvě soudu ze dne 8. 9. 2016 dané vyjádření předložil až dne 24. 10. 2016. Uvedl, že odpovědi znalce na soudem položené otázky nejsou podle něho způsobilé k odstranění rozporů mezi závěry žalovaného a tvrzeními znalců obsaženými ve znaleckých posudcích č. 80-5/2009 a č. 87-2/2010 znalce Ing. D. M. a ve znaleckém posudku č. 3/2010 znalce RNDr. J. H., CSc., a že znalecký posudek Ing. S., CSc. trpí závažnými obsahovými i formálními vadami.

Podle znaleckého posudku č. 116 ze dne 7. 3. 2016 znalce Ing. S., CSc., je předmětný patentový spis PS 299 791 sice vymezen ve čtyřech patentových nárocích, jedná se však v zásadě pouze o různě rozšiřovanou základní variantu uspořádání samoobslužného sázkového terminálu dle nároku 5.1. V nároku dva je základní verze rozšířena o periferie pro elektronické karty (bez bližšího popisu jejich typu a použité technologie), příjem/výdej

hotovosti a tiskový výstup. V nároku tři je terminál dle nároků jedna a dva rozšířen o pracoviště obsluhy a v nároku čtyři je mikroprocesor nahrazen počítačem s mikroprocesorem. Z pohledu použitých technologií je samoobslužný sázkový terminál aplikace (v době přihlášení patentu) běžně dostupných technických a programových prostředků na řešení pro specifickou oblast průmyslu hazardu. Specifické technologické otázky (spolehlivost, jednoduchost obsluhy, odolnost proti vandalství) však byly již dříve vyřešeny při implementaci jiných řešení (např. bankomatů).

Na otázku jak definoval vynálezce cíl, jehož chtěl vynálezem dosáhnout, znalec odpověděl, že přihlašovatel v celém textu patentové přihlášky nedefinoval žádný cíl, jehož chtěl vynálezem dosáhnout. Pojmu cíl je nejbližše sdělení na 3. straně patentového spisu: "Účelem vynálezu je uspořádání samoobslužného sázkového terminálu a jednoduchost při jeho obsluze. Sázející sám vytvoří, zaplatí, vytiskne a odebere svoji požadovanou sázenku nebo provede jiné požadované operace na základě nabídky menu z terminálu." Cílem je pravděpodobně uspořádání samoobslužného sázkového terminálu čili organizační opatření uplatněné v oblastech průmyslu hazardu. Jedná se o uplatnění v době podání PS 299 791 dostupné technologie k umožnění podávání sázenek v hazardním průmyslu přímo jednotlivým sázejícím a současně zvýšení komfortu při podávání sázenek díky možnostem použitého multiklientského systému.

Multiuživatelská, multistaniční či multiterminální konfigurace sestává z jednoho počítače podporujícího násobné nezávislé lokální uživatele v tomtéž čase. Tímto termínem se rozumí více uživatelů využívajících jeden osobní (centrální) počítač nebo procesor, každý se svou místně odloučenou „konzolí“ sestávající z klávesnice, myši (či jejího ekvivalentu trackpadu nebo dotykového povrchu - v patentu patrně zahrnutého pod termín zařízení pro vkládání dat), monitoru a případně dalších zařízení (sluchátek, čtečky karet, mincovníku ap.). Windows podporu násobných konzolí/koncových pracovišť (monitor, klávesnice, myš) pracujících s rozhraním X Windows implementoval a publikoval v roce 2001 Miguel Freitas. Využívala operační systém Linux a grafický systém X11 (tehdy podporovaný XFree86). V roce 2002 uvedla na trh kanadská společnost USERFUL tzv. Useful Multiplier pod názvem DiscoverStation BoxCafe a 1-Box™ Technologies - multiuživatelskou podporu Linuxu umožňující až 10 uživatelům užívat současně jeden počítač. Pro větší názornost vazby s PS 299 791 jsou v komerčním řešení z roku 2002 1-Box označeny ekvivalenty funkčních bloků z patentových nároků PS 299 791 identickými čísly. V popisu z roku 2003 se uvádí, že „1-Box technologie umožňuje jednomu až deseti uživatelům sdílet výpočetní výkon jediného PC. Vytváří virtuální PC pro každou stanici, kterou každý uživatel provozuje simultánně a nezávisle pracujíc na stejné nebo různé aplikaci (sázkový program, nabídky sázek atp.), a to bezpečně a v prostředí se zajištěnou ochranou osobních údajů. Uživatel může nezávisle vytvořit a měnit dokument (sázenku, potvrzenku) a současně sdílet další periferie jako je CD-ROM, tiskárna a další. 1-Box šetří peníze při pořízení, aktualizacích, údržbě i obsluze." Další řešení samostatných/odloučených terminálů bylo publikováno v roce 2003 Svetoslavem Slavčevem, Aivilsem Stossem a Jamesem Simmonsem pracujícími s evdev a Fakettym, který modifikací jádra Linuxu umožnil více jak jednomu uživateli využívat nezávisle jeden procesor. Ve stejné době (polovina roku 2003) byla publikována řešení v rámci tzv. Linux Console Projects nabízející myšlenku nezávislých násobných konzolí a klávesnic a myši v projektu Backstreet Ruby podporující již tehdy až 8 virtuálních terminálů. Jednalo se o systémové úpravy Linuxu umožňující podporu práce multidesktop stanic. Společnost Global Draw, založená roku 1997, uvedla na trh první účelově orientovaný sázkový multiuživatelský systém, jehož jádrem byl centrální serverový systém a k němu připojené uživatelské terminály. Pro práci pod operačním systémem Windows 2000 a XP bylo též komerčně

dostupných několik řešení umožňujících tvorbu a užití dvou a více uživatelských samoobslužných pracovišť sestávajících z více násobných monitorů, klávesnic, myši případně dalších doplňků spolupracujících s jedním procesorem resp. počítačem. Existenci multiuživatelských stanic k jednomu procesoru před rokem 2003 potvrdil znaleci i zakladatel a majitel společnosti USERFUL Corporation, Timothy Griffin.

Z hlediska hardwarových požadavků byl každý samostatný monitor připojen k výstupu videokarty karty - např. pro čtyři uživatelské samoobslužné terminály je třeba čtyř monitorů, čtyř klávesnic a čtyř myši a dvou duálních videokaret. Jakou příklad komerčního využití samoobslužných terminálů poslouží bankomaty. Mají mimo mikroprocesorů (A), paměti a zdrojů napájení (B) (1) s ochranou proti přepětí (2) a záložním zdrojem napájení (3) zařízení pro vkládání dat (8), zařízení pro zobrazování dat (7) a dále i zařízení pro výdej, resp. příjem peněz (10), zařízení pro tisk (11), čtečku a zápis na kartu (9) včetně modulu přenos (4) a komunikaci s centrálou (5). První bankomat na českém území začal sloužit v roce 1989. Pro výdej peněz byl použit vlastní standard karet, kdy k identifikaci sloužilo číslo sporožirového účtu vyražené přímo na kartě. Online bankomaty byly v Československu spuštěny až v roce 1992.

Na otázku „Jaký příspěvek ke stavu dosavadní techniky (ke dni podání přihlášky, tj. 30. 6. 2003) se vytváří tímto vynálezem, znalec konstatoval, že příspěvek ke stavu dosavadní techniky nebyl vytvořen žádný, neboť technologicky obdobné systémy byly publikovány a komerčně dostupné již před datem podání PS 299 791.

Na otázku, jestli bylo řešení tohoto vynálezu výsledkem rutinní činnosti (bylo řešení problému nasnadě), znalec odpověděl, že pro informovaného odborníka bylo řešení popsaného problému nasnadě, neboť bylo výsledkem rutinní činnosti a pro odborníka vyplývalo zřejmým způsobem ze stavu techniky. Obdobné systémy byly v té době nejen popsány v odborné literatuře, ale byly i komerčně dostupné.

Na otázku „Pokud je nyní tvrzenou výhodou řešení dle patentu existence jediného mikroprocesoru, aniž by patentový nárok či alespoň patentový spis jakkoli vymezil pracovní a kapacitní charakteristiku tohoto mikroprocesoru, musel by odborník k vytvoření takového vynálezu vynaložit tvůrčí činnost?“, znalec odpověděl, že dle patentu tvrzená výhoda řešení v existenci jediného mikroprocesoru není jednoznačná, neboť jak je uvedeno v PS 299 791 na str. 5 řádek 48 až 53: „Mikroprocesor A sázkového terminálu bude vhodné vzhledem k potřebě nerušeného zabezpečení provozu, nezbytnosti ukládat průběžně data na záložní jednotku, časté potřebě přenosu z či na centrálu sázkové společnosti 6 a jejich zpracovávání koncipovat jako minimálně dvě počítačové jednotky, primární a sekundární. Zapojení dalších počítačových jednotek není přitom vyloučeno, naopak může být výhodné v případě připojení většího počtu uživatelských rozhraní C1 až Cn na frekventovanějších sběrnách.“ Znalec konstatoval v textu PS 299 791 časté terminologické nepřesnosti – např. volné zaměňování termínu mikroprocesor za počítačovou jednotku, což v odborné terminologii zdaleka není totéž. V PS 299 791 je uvažováno v sázkovém terminálu s více než jedním mikroprocesorem (jeden primární, druhý sekundární „Mikroprocesor A sázkového terminálu bude vhodné ... koncipovat jako minimálně dvě počítačové jednotky, primární a sekundární“ a další pro případné posílení výkonu). Na návrh takto koncipovaného systému by dle znalce odborník ani v roce registrace patentu nemusel vynaložit tvůrčí činnost, stačilo by jen se rutinně orientovat v té době dostupných technologických řešeních.

Na základě závěrů, které znalec Ing. Z. S., CSc. učinil, soud ve věci rozhodl. Soud má za to, že otázky, tak jak byly znalci položeny, splňovaly dosažení účelu a cíle tohoto znaleckého posudku, tedy nikoliv posuzování nebo zodpovídání otázek právních nebo posuzování právní správnosti a zákonnosti žalobou napadeného rozhodnutí, resp. rozhodnutí vydaného v prvním stupni, ale posouzení materiální, věcné, technické stránky věci. Soud má za to, že v tomto smyslu také znalec na tyto otázky odpověděl a poskytl tedy soudu dostatečný věcný podklad k tomu, aby soud mohl koncipovat právní posouzení. Soud tedy konstatuje, že znalec Ing. Z. S., CSc. ve svém posuzování postupoval náležitě, když si nejprve určil nejbližší stav techniky, dále stanovil technický problém a konečně posoudil, že vynález (tj. technické řešení, které je identické s technickým řešením chráněným užitným vzorem č. 1939) byl pro odborníka zřejmý, tedy vyplýval pro odborníka zřejmým způsobem. Na základě skutečností a tvrzení závěrů, ke kterým dospěl znalec Ing. Z. S., CSc. po věcné stránce, pak soudu nezbylo než konstatovat, že ze skutečností takto zjištěných byl plně odůvodněn závěr, že v případě předmětného užitného vzoru č. č. 1939 nebyla splněna podmínka přesahu rámce pouhé odborné dovednosti tak, jak ostatně konstatoval Úřad průmyslového vlastnictví v napadeném rozhodnutí předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 16. 1. 2014, č. j. PUV2008-20676/E150623/2012/ÚPV, neboť pokud bylo technické řešení popsáno problému pro informovaného odborníka nasnadě, výsledkem rutinní činnosti a pro odborníka vyplývalo zřejmým způsobem ze stavu techniky, je zcela zřejmé, že nemohlo přesáhnout rámec odborné dovednosti.

Městský soud v Praze na závěr uvádí, že neprovedl jako důkaz návrh rozkladové komise, včetně písemného stanoviska externího člena této komise Ing. V. K. týkající se výmazu užitného vzoru č. 13650, jak navrhoval žalobce. Soud totiž dospěl k závěru, že pro přezkum žalobou napadeného rozhodnutí by nebyl takovýto postup relevantní. Důvodem je skutečnost, že těmito listinami žalobce nechtěl dokazovat skutkový stav, ale chtěl v nich pouze nalézt „argumenty popírající závěry žalovaného mimo jiné o novosti a nepřesazení rámce pouhé odborné dovednosti“. Jak již ovšem uvedl Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 16. července 2015, č. j. 7 As 69/2014-62: „Právní argumentace není předmětem dokazování“.

Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí správního orgánu v rozsahu žalobních bodů a dospěl k závěru, že žalovaný správní orgán při svém rozhodování neporušil zákonem stanovené povinnosti a nevydal nezákonné rozhodnutí. Z těchto důvodů proto soud podané žalobě nevyhověl a podle § 78 odst. 7 soudního řádu správního jí zamítl tak, jak je ve výroku tohoto rozsudku uvedeno.

Výrok o náhradě nákladů řízení soud opřel o ustanovení § 60 odst. 1 soudního řádu správního *a contrario*, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému správnímu orgánu žádné náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í:

Proti tomuto usnesení lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 12. června 2017

**JUDr. Slavomír Novák, v.r.
předseda senátu**

Za správnost vyhotovení:
Jana Válková